

— Έδω είσαθε 'εγώ σπιτι σας, προσέθε-
 σεν ο Κασκαμπέλ, και είν νομίζετε.
 — Ναι, νομίζω ότι με συμφέρει
 καλλίτερα να μη αφήσω εκείνους οι
 οποίοι με περιεθαλψαν και με περιποι-
 ήθησαν με τόσην άφροσύνην . .
 — Πολύ καλά, κύριε, λαμπρά !
 Είπε όμως ανάγκη να έλθω γρήγορα
 ένας ιατρός να σας ιδή.
 — Δεν είμπορεί τάχα να έλθω εδω ;
 — Ευκολώτατα πηγαίνω ο ίδιος να
 προσκαλέσω τον καλλίτερον της πόλεως.
 Η Εὐδρόμοσις οίκιος έστάθ-
 μευσε παρά την είσοδον της Σίτκας,
 εις την έσχατιάν δενδροφύτου λεωφόρου,
 ήτις χρησιμεύει ως περίπατος και εκ-
 τείνεται μέχρι του δάσους. Έδω ο ια-
 τρός Χάρρυ, προσκληθείς υπό του Κασ-
 καμπέλ, ήλθε να επισκεφθί τον Ρώσσον.
 — Αφ' ου εξέητας προσεκτικώς το
 τραύμα, ο ιατρός άπεφάνθη ότι δεν εί-
 νε βαρύ, του έγγχειριδίου αναχαιτισθέν-
 τος υπό μιάς των πλευρών. Ουδέν όρ-
 γανον είχε προσβληθί και χάρις εις τας
 περιποιήσεις της Κορνηλίας, χάρις εις
 τας ιαματικάς βοτάνας της νεαρής Ίν-
 δής, ή έπούλωσις, ήρτισεν ήδη, θα έ-
 προχώρει δε μετ' ολίγον αρκετά, ώστε
 ο τραυματίας να δυνηθί να έγερθί.
 Έν γένει ή κατάσταση του ήτο πολύ
 ευάρεστος και ήδύνατο από τουδε να
 λάβη τροφήν στερεάν. Άλλ' είχε βέ-
 βαιον ότι αν δεν τον συνήντα ή Καγέτ-
 τη, είν ή αιμορραγία του δεν έπαυεν
 εγκαίρως, θαπέθνησκεν ολίγας ώρας
 μετά το έγκλημα.
 Κατά την γνώμην του ιατρού Χάρρυ,
 τούτο θα ήτο έργον κανενός λησταυ έκ
 της συμμορίας του Καρνάφ, ή αυτού
 του ίδιου Καρνάφ, ο όποιος είχαν έμ-
 φανθί εις έκείνα τα μέρη. Ητο δε
 ο Καρνάφ ούτος κακούργος καταγωγής
 ρωσικής ή μάλλον σιηριανής, έχων
 υπό τας διαταγάς του ομάδα κακούργων
 οι όποιοι πολλάς είχαν διαπραξη λη-
 στείας και δολοφονίας, εισπείραντες
 τον φόβον εις όλην την επαρχίαν. Είς
 μάτην ο Καρνάφ και οι σύντροφοί του
 επεκηρύχθησαν μέχρι τουδε είχαν δια-
 φύγη την σύλληψιν.
 Αναχωρήσας ο ιατρός αφηκε την
 οικογένειαν πολύ ήσυχον περι της κα-
 ταστάσεως του ξένου της.
 Γνωστόν ότι ο σκοπός του Κασκαμ-
 πέλ, έρχομένου εις Σίτκαν, ήτο νανα-
 παυθί εδω μερικάς ήμέρας, μετά το
 έπτακοσίλευγον και επίμοχθον από της
 Σιέρρας Νεβάδας ταξειδίου. Εκτός
 τούτου έσκεπτετο να δώση και δύο τρείς
 παραστάσεις, διά ναύξηση κατά τι το
 άποθεματικόν του κεφάλαιον.
 — Παιδιά, είπε, δεν είμεθα πλέον εις
 την Άγγλίαν, είμεθα εις την Άμερι-
 κήν και είμπορούμεν να παραστήσωμεν
 ενώπιον Άμερικανών !

Άλλως τε ο Κασκαμπέλ δεν είχε
 την ελαχίστην άμφιβολίαν ότι ή φήμη
 της οικογενείας του είχε φθάση μέχρι
 της Άλάσκας και ότι τώρα όλοι οι
 κάτοικοι της Σίτκας συνέχαιρον αλλη-
 λους, λέγοντες : « Ήλθεν ο Κασκαμ-
 πέλ ! Ήλθεν ο Κασκαμπέλ ! »
 Έν τούτοις, κατόπι μιάς συνδιαλέ-
 ξεως, ή οποία μετά δύο ήμέρας έγινε
 μεταξύ του Ρώσσου και του Κασκαμπέλ,
 ή ιδέα των παραστάσεων έγκατελείφθη
 και άπεφασίσθη μόνον να μείνουν εκεί
 επ' ολίγας ήμέρας, άπλως διά νανα-
 παυθούν. Ο Ρώσσος, — και ή Κορ-
 νηλία έσκεπτετο ότι δεν είμπορούσε να
 είνε παρά πρίγκηψ το ολιγώτερον ! —
 έγνώριζεν ήδη τίνες ήσαν οι καλοί αν-
 θρωποι, οι όποιοι τον είχαν σώση. —
 πτωχοί πλανόδιοι, σχοινοβάται, διατρέχον-
 τες την Άμερικήν. Όλα τα μέλη της
 οικογενείας τή παρουσιάθησαν, καθώς
 και ή νεαρά Ίνδη, εις την όποίαν ώ-
 φειτε την ζωήν.
 Μίαν έσπέραν, επί παρουσία όλου
 του προσωπικου, ο Ρώσσος διηγέθη την
 ιστορίαν του, τουλάχιστον όσα μέρη εξ
 αυτής ενδιέφερον τους ακροατάς του.
 Όμιλει την γαλλικήν, με μεγάλην
 ευκολίαν, ως αν ήτο ή μητρική του
 γλώσσα. Όλοι τον ένόνουν. Άλλως τε ή
 ιστορία του ήτο απλουσιάτη, χωρίς περι-
 πτεσίας, χωρίς παραδόξα μυθιστορικά.
 Έκαλείτο Σέργιος Βασίλοβιτς —
 και από της ήμέρας εκείνης με την α-
 δειάν του, δεν τον απέκάλουον παρ' ά-
 πλως « Κύριον Σέργιον » παρά τη οι-
 κογενεία Κασκαμπέλ. Από όλους του
 τούς συγγενείς, δεν είχε πλέον παρά τον
 πατέρα του, κατοικοῦντα εις μίαν εξο-
 χικήν έπαυλιν, παρά την Πέρμαν. Ο
 Σέργιος, ώθούμενος εξ έρωτος προς τα
 ταξειδία και τας γεωγραφικάς εξερευ-
 νήσεις και ανακαλύψεις, είχαν αναχω-
 ρήση πρό τριών ετών εκ Ρωσίας. Ε-
 πεσκέσθη τας περι τον Ουδσωνιον κόλ-
 πον χώρας, έσκόπει να περιγηθί την
 Άλάσκαν από τον ποταμόν Γιούκον μέ-
 χρι της Άρκτικής θαλάσσης, όταν
 προσεβλήθη υπό των δολοφόνων υπό τας
 ακολούθους περιστάσεις.
 Ο υπηρέτης του Ίβάν και αυτός
 είχαν σταθμεύση εις τα σύνορα την έ-
 σπέραν της 4ης Ίουνίου, όταν ή επι-
 θρομή των δολοφόνων διέκοψεν εξαφνικά
 τον πρότον αυτών ύπνον. Δύο άνδρες
 επέπεσαν κατ' αυτών. Εξύπνησαν, έ-
 σηκώθησαν, ήθέλησαν ναμυνοθούν . . .
 Ητο άνωφελής σχεδόν άμέσως ο δυσ-
 τυχής Ίβάν έπεσε νεκρός, βληθείς υπό
 σφαίρας εις την κεφαλήν.
 « Ητο πιστός και άφοσιωμένος ύ-
 πηρέτης ! είπεν ο κ. Σέργιος. Δέκα
 έτη εζηήσαμεν μαζί. Πόσον μ' έλύπησεν
 ο θάνατός του ! Έχασα ένα λαμπρόν
 φίλον ! »

Και ταῦτα λέγων ο κ. Σέργιος, δεν
 προσέπαθει να κρύψη την συγκίνησιν
 του. Κάθε φοράν που όμιλει περί του
 Ίβάν, οι υγροί του οφθαλμοί εμαρτύ-
 ρουν πόσον ή λύπη του ήτο ειλκιρκής.
 Προσέθεσεν ότι, πληγωθείς και αυ-
 τός εις το στῆθος και λιποθυμήσας, δεν
 έγνώριζε τί συνέβη μέχρι της στιγμής,
 καθ' ήν ανέλαβε τας αισθήσεις του, άλ-
 λά τότε, αν και ήδυνάτει να τους ευχα-
 ριστήσῃ διά τας περιποιήσεις των, ένό-
 ησεν ότι εύρίσκετο μεταξύ καλών και
 ευπλάγγων ανθρώπων.
 Όταν ο Κασκαμπέλ τή είπεν ότι το
 έγκλημα άπεδιδετο εις τον Καρνάφ ή
 άλλον τινά εκ της συμμορίας του, ο κ.
 Σέργιος δεν εξέπλάγη, διότι ήκουσε να
 λέγουν ότι ή συμμορία είχε φανή εις τα
 σύνορα.
 « Καθώς βλέπετε, είπεν ως έν έπι-
 λόγῳ, ή ιστορία μου δεν έχει τι το αξιο-
 περίεργον. Η έκδρομή μου επρόκειτο
 να λήξη διά της εξερευνησεως της Α-
 λάσκας. Από εδω έσκόπευα να επιστρέ-
 ψω εις την Ρωσίαν, να επανιδω τον
 πατέρα μου και να μη άπομακρυνθώ πλέον
 της πατρικής στέγης. Τώρα θέλω νακού-
 σω και την ιδικήν σας ιστορίαν, ή οποία
 βέβαια θα είνε πλέον περίεργος από την
 ιδικήν μου. Και πρότον είπατέ μου πως
 και διατί, Γάλλοι σεις, εύρίσκεσθε τόσον
 μακράν από την πατρίδα σας, εις την
 Άμερικανικήν αυτήν χώραν.
 — Είμεθα σχοινοβάται, απήντησεν ο
 Κασκαμπέλ, οι σχοινοβάται δεν γυρίζουν
 παντού ;
 — Ναι, αλλά τόσο μακράν από την
 Γαλλίαν ! περίεργον μου φαίνεται.
 — Γιάννη, είπε τότε ο Κασκαμπέλ
 προς τον υιόν του, διηγήσου εις τον κύ-
 ριον Σέργιον πως εύρέθημεν εδω και
 πως σχοπεύομεν να επιστρέψωμεν εις
 την Εύρώπην. »
 Ο Γιάννης διηγέθη τας περιπετείας
 της Εὐδρόμοσις οίκιος από της
 εκ Σακραμέντου αναχωρήσεως, επειδή
 δε ήθελε να τον έννοή και ή Καγέττη,
 όμιλει άγγλιστί, ενώ ο κύριος Σέργιος
 μετέφραζεν εδω κ' εκεί, όσα ή νεαρά
 ίνδη δεν ένόει, εις την σιουικικήν. Ου-
 τως ή Καγέττη έμαθε ποία ήτο ή οικο-
 γένεια Κασκαμπέλ, μεθ' ής είχε συν-
 δεθί τόσον στενωδς. Μετά του αυτού
 ζωηρού ενδιαφέροντος ήκουσε την διη-
 γησιν και ο Σέργιος Βασίλοβιτς, όταν
 δε ήκουσεν ότι ο Κασκαμπέλ έσκόπει να
 επιστρέψῃ εις την Εύρώπην, διασχίζων
 όλόκληρον την Άσιατικήν Σιηριάν,
 εκαιμεν ελαφρόν κίνημα έκπλήξεως, του
 όποιου, άλλως τε, ουδεις ήδυνήθη να
 έννοήσῃ την σημασίαν.
 « Ωστε λοιπόν, φίλοι μου, είπεν αφ'
 ου έτελείωσεν ή έκτενης διήγησις του
 Γιάννη, ο σκοπός σας είνε, αναχωροῦν-
 τες τώρα από την Άλάσκαν, να διευ-

θυνηθίτε προς τον Βερίγγειον Πορθμόν.
 — Μάλιστα, κύριε Σέργιε, απεκρί-
 θη ο Γιάννης, και όταν θα παχώσῃ να
 τον περάσωμεν.
 — Μακρόν και επίπονον ταξειδίου
 ανέλαβατε, κύριε Κασκαμπέλ !
 — Μακρόν ναι, επίπονον πιθανόν, κύ-
 ριε Σέργιε. Άλλα τί ήθελατε να κάμω-
 μεν ; Μήπως επρόκειτο να εκλέξωμεν ;
 Η ανάγκη μάς εκαιμε. Έπειτα, ως εκ
 του επαγγέλματός μας, ήμεις είμεθα
 συνεθισμένοι εις τους κόπους.
 — Υποθέτω όμως ότι υπ' αυτους τους
 όρους δεν θα λογαριάζετε να φθάσετε
 εις Ρωσίαν έφέτος . .
 — Όχι βέβαια, απεκρίθη ο Γιάννης,
 διότι πρό των πρώτων ήμερών του Ο-
 κτωβρίου δεν θα είνε δυνατόν να περά-
 σωμεν τον πορθμόν.
 — Οπωσδήποτε, είπεν ο Σέργιος
 Βασίλοβιτς, το σχέδιόν σας είνε πολύ
 τολμηρόν και ριψοκίνδυνον.
 — Τι να κάμωμεν, κύριε Σέργιε !
 είπεν ο Κασκαμπέλ. Μας έπιασε, βλέ-
 πετε, νοσταλγία. Θελομεν να επιστρέ-
 ψωμεν εις την Γαλλίαν και θα επιστρέ-
 ψωμεν.
 — Πολύ καλά. Έχετε χρήματα ;
 — Τώρα πολύ ολίγα. Από τας
 παραστάσεις που εδώσαμεν καθ' όδον
 εισεπράξαμεν έν μικρόν ποσό, το όποιον
 σχοπεύομεν ναύξησωμεν, διδοντες δύο-
 τρεις παραστάσεις εις την Σίτκαν. Α-
 κριβώς τώρα ή πόλις έορτάζει την προσ-
 άρτησιν, νομίζω δε ότι το κοινόν θα υπο-
 στηρίξῃ προθύμως τον θιασμόν μας.
 — Φίλοι μου, είπεν ο κ. Σέργιος,
 πολύ ευχαριστός θα έμοιράζαμεν τα
 χρήματά μου, αν δεν μου τα εκλεπταν . .
 — Όχι, δεν σας τα εκλεψαν, κύριε
 Σέργιε ! απεκρίθη ζωηρώς ή Κορνηλία.
 — Δεν σας εκλεψαν ουτε μισο ρού-
 βλι ! προσέθεσεν ο Κασκαμπέλ.
 Και έφερε την δερματινήν ζώνην, έν-
 τός της οποίας εύρίσκετο όλόκληρον το
 χρηματικόν ποσό, το όποιον έφερε μεθ'
 έαυτου ο Σέργιος Βασίλοβιτς.
 « Τότε λοιπόν, φίλοι μου, θα λάβετε
 την καλωσύνην να δεχθητε . .
 — Όχι, τίποτε, κύριε Σέργιε ! ά-
 πεκρίθη ο Κασκαμπέλ. Δεν θελομεν να
 στενοχωρηθητε σεις, δια να εύκολύνετε
 ήμας . .
 — Άρνείσθε να μοιράσωμεν ;
 — Απολύτως !
 — Ω, αυτοί οι Γάλλοι ! είπεν ο κ.
 Σέργιος, τεινων την χείρα εις τον Κασ-
 καμπέλ.
 — Ζήτω ή Ρωσία ! ανέκραξεν ο
 Άλέκος.
 — Ζήτω ή Γαλλία ! απεκρίθη ο Σέργιος.
 Ητο βεβαίως ή πρώτη φορά καθ' ήν
 ήκούοντο ανταλλάσσομεν αι δύο αυται
 ζητωκραυγαί επί της μεμακρυσμένης
 εκείνης άμερικανικής χώρας !

« Τώρα, κύριε Σέργιε, αρκετά όμιλή-
 σατε, είπεν ή Κορνηλία. Ο ιατρός σας
 έσύστησεν ήσυχίαν και οι άσθενείς πρέπει
 να υποτάσσονται εις τους ιατρούς.
 — Υποτάσσομαι ευχαριστως, κυρία
 Κασκαμπέλ. Πρό τούτου όμως έχω να
 σας κάμω μίαν ερώτησιν, ή μάλλον να
 σας ζητήσω μίαν χάριν.
 — Είμεθα εις τας διαταγάς σας.
 — Αφ' ου πηγαίνετε εις τον Βε-
 ρίγγειον Πορθμόν, μου κάμνετε την
 χάριν να σας συνοδεύσω έως εκει ;
 — Να μας συνοδεύσετε ;
 — Ναι ! το ταξειδίου αυτό θα συμ-
 πληρώσῃ την εξερεύνησιν των δυτικῶν
 της Άλάσκας.
 — Μετά πάσης χαρῆς και ευχαρι-
 στήσεως, κύριε Σέργιε ! ανέκραξεν ο
 Κασκαμπέλ.
 — Υπό ένα όρον όμως ! προσέθεσεν
 ή Κορνηλία.
 — Δηλαδή ;
 — Υπό τον άπαράβατον όρον να
 κάμετε ό,τι πρέπει δια την θεραπείαν
 σας.
 — Και υπό ένα άλλον όρον ! αφ' ου
 σας συνοδεύω, να συμμερισθῶ τα έξοδα
 του ταξειδίου.
 — Όπως αγαπάτε, κύριε Σέργιε,
 απήντησεν ο Κασκαμπέλ.
 Τα πράγματα έκανονίσθησαν τοιου-
 ττρόπως, ώστε άμφότερα τα μέρη έμει-
 ναν ευχαριστημένα. Άλλ' ο Κασκαμπέλ
 δεν ένόει ακόμη να παραιτηθί της ιδέας
 του να δώσῃ μερικάς παραστάσεις εις
 την μεγάλην πλατείαν της Σίτκας,
 και όπουι θα τῷ απέφερον και δόξαν
 και κέρδος. Η επαρχία όλόκληρος έώρ-
 ταζε την προσάρτησιν, επικαίρως δε λί-
 αν ήλθε και ή Εὐδρόμοσις οίκιος
 δια να συντελέσῃ εις την λαμπρότητα
 των έορτῶν.
 Έννοείται ότι ο Κασκαμπέλ εφρόντι-
 σε να καταγγείλῃ την κατά του Σεργίου
 Βασίλοβιτς δολοφονικήν απόπειραν εις
 τας αρχάς, συνεταίρα δε τούτου εδόθη-
 σαν διαταγαί αυστηραί να καταδιωχθῃ με
 περισσότερον ζήλον ή συμμορία Καρ-
 νάφ εις τα άλασκανικά σύνορα.
 Την 17 Ίουνίου ο κ. Σέργιος ήδυ-
 νήθη να εξέλθῃ διά πρώτην φοράν.
 Ητο πολύ καλλίτερα, και ή πληγή του
 είχε κλείσῃ, χάρις εις τας φροντίδας
 του ιατρού Χάρρυ. Τότε δε έγωρισθί
 και με τα άλλα μέλη του θιασου, με τους
 δύο κύνας, τον παπαγάλλον, τον πίθη-
 κον και τους δύο γηραιούς ίππους.
 ("Επεται συνέχεια)
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙ ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ

Ίδέτε εις την όπισθεν εικόνα το
 παιδάκι αυτό. Έγεννήθη χωρίς χέρια.
 Διὰτι ; Διότι έτσι ήθελεν ή ιδιότροπος
 Φύσις. Ω, βέβαια πολύ ολίγον πρέπει
 να το αγαπά, δια να το στερήσῃ δύο τό-
 σω χρησιμωτάτων οργάνων. Δεν είνε
 έτσι ; Τι να κάμῃ το παιδί εις αυτόν
 τον κόσμον, χωρίς χέρια, αφ' ου και
 πολλά παιδιά με χέρια δεν κάμνουν
 τίποτε καμμίαν φοράν ; . . Πραγματι-
 κως, ή εκπληξις, την όποιαν δοκιμάζο-
 μεν επί τη θέα του άχειρος αυτοῦ πλά-
 σματος, είνε ισχυρά. Αν αυτός ήτο ο
 σκοπός της φύσεως, επέτυχεν. Άλλ'
 ήθελα να μάθω τί της έπταιε το παιδί
 αυτό, δια να το κάμῃ εκ γεννητῆς τόσο
 δυστυχισμένον ! . .

Και όμως ! Όταν έγνώρισα το παι-
 δι καλλίτερα, είδα ότι είχα άδικον να
 σκέπτομαι τοιουτοτρόπως, — σχεδόν άδι-
 κον. Το παιδί εκείνο ανέπτυξεν άλλας
 δυνάμεις και αντικατέστησε τα ελλεί-
 ποντα μέλη του. Οι πόδες του, δια της
 μεγάλης, της άπιστέυτου έξασκήσεως, τῷ
 χρησιμεύουν και ως πόδες και ως χεί-
 ρες. Με αυτούς κάμνει σχεδόν παν ό,τι
 θα εκαιμεν και με τας χείρας του. Τι
 περίεργον πράγμα ! Και ούτω το παι-
 διον εκείνο, το όποιον εκ πρώτης όψεως
 φαίνεται δυστυχισμένον, κατόπι φαίνεται
 θαυμάσιον. Ναι, θαυμάσιον, διότι κα-
 τενίκησε την έλλειψιν, — μίαν τόσο
 σημαντικήν έλλειψιν, — και εδημιούρ-
 γησεν εις έαυτο χείρας με ό,τι είχε, με
 τους πόδας. Σήμερον φέρει την τρο-
 φήν π. χ. εις το στόμα με τους πόδας.
 Αν είχε χείρας, θα το επροσέχαμεν
 αυτό, θα το θαυμάζαμεν ; Είμπορεί
 λοιπόν κανείς να έπῃη μετά πεποιθήσεως
 ότι ή ιδιότροπος φύσις δεν αισθάνεται
 καμμίαν στοργήν προς το παιδίον αυτό ;
 Το έστέρησεν των χειρῶν' αλλά συγ-
 χρόνως δεν το επρόικισε με άλλας
 δυνάμεις, ώστε να ταναπληρώσῃ, και
 κατ' αυτόν τον τρόπον δεν ήθελε να μας
 δείξῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ο άνθρωπος
 δύναται να κατανικήσῃ τα έμπόδια, —
 και αυτά ακόμη τα ανυπέροβλητα ;
 Φαντασθητε ότι το παιδί αυτό που
 δεν έχει χέρια, σχοπεύει τώρα να μά-
 θῃ έν όργανον, το όποιον θα παίξῃ με
 τους πόδας ! Είνε πολύ μικρόν ακόμη
 τεσσάρων πέντε ετών. Πότος ήξούρει
 άργότερα τί θα κατωρθώσῃ με τους
 πόδας του και πόσον θαυμάσιος θα γί-
 νουν αυτοί οι πόδες ! Υπήρξαν άχειρες
 οι όποιοι με τους πόδας μόνον επαιξαν
 βιολίον άριστοτεχνικῶς, έλυναν τους λε-
 πτοτέρους κόμβους, εκαιμαν τας δυσκο-
 λωτέρας έργασίας, έγγραφαν και έξωγρά-
 φιλαν. Τι είνε αυτός ο άνθρωπος ! Μία
 ιδιότροπία της φύσεως μάς εδωσεν ά-
 φορμὴν να το συλλογισθῶμεν και να

υπερηφανευθώμεν. Μήπως άρα γε αυτός ήτο περισσότερο ό σκοπός της; . . .

Τό παιδί που δεν έχει χέρια, ονομάζεται Νικόλαος Μπιριόλος. Έγεννήθη εις τό χωρίον Βροντανά της Σπάρτης τῷ 1892. Έχει πολύ συμπαθή φυσιογνωμίαν και είνε εύρυστατον. Ήλθεν εις τό γραφειον της « Διαπλάσεως » και τό είδαμεν. Με τους μικρούς και σχεδόν ως χείρας εύκινήτους πόδας, τρώγει, πίνει, ανάπτει σπύρον, τοποθετεί αντίκειμενα από του πατώματος επί της τραπέζης, χαράσσει γραμμάς διά μολύβιδος, συλλαμβάνει τό νόμισμα τό όποιον τοποθετείτε επί της κεφαλής του, κτλ. Τό ήρωτήσαμεν τί θέλει, και μας είπε

Ο άχειρ παις Νικόλαος Μπιριόλος

ότι θέλει να μάθη γράμματα. Τό καίμενο τό παιδάκι!

Οί γονείς του είνε πτωχοί· τό έφεραν δέ εις τας Άθήλας, όπως τό εκθέσουν εις κοινήν θέαν. Δεν εκθέτουν την μεγάλην έλλειψιν. Εκθέτουν τό μέγα προτέρημα. Διότι από τας χείρας του μικρού, αί όποιαί δεν υπάρχουν, πολύ πλέον περιεργοί και αξιοθέατοι είνε οί πόδες του. Άν δεν ήτο τόυτο, άν δεν είχε γίνη ή θαυμαστή αυτή αντικατάσταση, κανείς βέβαια δεν θα είχε τόση σκληράν καρδίαν ώστε να υπάγη να ίδη ένα δυστυχισμένο παιδάκι χωρίς χέρια, που θα ήτο άνίκανον ακόμη και να φάγη.

KIMON AAKIANS

ΤΟ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΜΑ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

Σās άρσει να τρέχετε εις τους άγρούς — χωρίς να σας κυνηγούν, έννοείται; — Ά! είνε πολύ ώραϊον πράγμα, και πρώτης τάξεως απόλαυσις, μία γλυκειά ήμέρα, σαν γέρνει ό ήλιος, να περιπατήης μακράν του θορύβου της πόλεως, πότε σιγά-σιγά και πότε πλό γρήγορα να κάθεται όταν θέλης και έπου θέλης, πλησίον θροσερού αύλακιού, ή εις την ρίζαν μεγάλου δένδρου, ή εις τό κατάλληλον μέρος όγκώδους λίθου και πάλιν να εξακολουθήης τον δρόμον σου ακολουθών τα διάφορα μονοπάτια, χωρίς να γνωρίζης, χωρίς να φροντίζης να μάθης, που θα σε οδηγήσουν.

Πολύς καιρός δεν είνε που έκαμα έναν αλησμόνητον περίπατον εις τον έλαιώνα. Τί απόλαυσις! . . . Τίποτε δεν με έτάραττε, κανέν πράγμα δεν μ' ένοχλούσε, μόνον μου έκανε κακό να βλέπω τα μικρά ζῷα και τα έρπετα φεύγοντα έντρομα εις τον κρότον των βημάτων μου και έσκέφθην — φιλοσοφικώς δά — πόσων αιώνων φόβος θα κυκλοφορή εις τας φλέβας των δια να μη έννοούν τας ειρηνικάς και φιλοζῷους διαθέσεις μου! . . .

Τί έπαθες, μπρέ σαύρα, και τσακιστήκες να χωθής με τόσον θόρυβον 'στά ξερόφυλλα από κάτω; μήπως σου 'πέρασε ιδέα πως σε όρέχθηκα να σε φάγω; και συ σκάθαρε, γιατί διέκοφες τό χειροτέχνημα σου, και τρέχεις τόσον κωμικώς; και συ βάτραχε, γιατί έκαμες ένα ακούσιον μακροβούτι, τό όποιον σε άπεμάκρυνεν απ' τα αντικείμενα της αγάπης σου και διέκοφες τας ρωμαντικάς φωνάς σου τας όποιās 'σα-ΐσα δια νακούσω έπλησίασα 'στό αύλάκι; γιατί σῶπασες και συ τριζόνι, και συ βαρούφωνα τζιτζήκα του δειλινοῦ, όστις μάλιστα είχες την αδρότητα να μου άφίσης πετώντας όλοφάνερα σημεϊα του φόβου σου; και συ γλυκύλαλον τρυποκάρυδον, γιατί πέταξες τόσον μακράν, ώστε δεν ακούω πλέον τό

χωριτωμένο τραγουδάκι σου; Για κούταξε και τό μύρμηγκα τον κεφαλά! . . . — γιατί τί θηριο να περνώ εις τους όμοφύλους του! . . . — και αυτός με πόση δραστηριότητα φεύγει τό βήμά μου, ενώ έγω και δι' αυτόν ακόμη προσέχω μήπως τον πατήσω. . .

Τί άδικαιολόγητοι φόβοι! . . . τί έλλειψις πραγματογνωσίας! . . . (Με έμψασιν) ό πολιτιμένος άνθρωπος, μπρέ σεϊς, δεν βλάπτει κανέν πράγμα — όταν δεν τρώγεται μάλιστα. — Δεν έννοήσατε ακόμη πόσον προώδευσεν ό κόσμος; (Ος Ιεροκλήρη) γενική ειρήνη, γαλήνη και ασφάλεια καθ' όλον τό κράτος! . . . ήσυχία πανταχού βασιλεύει τα πάντα άγαπῶσι τους πάντας και τανάκαλιν. . . (Μακαρίως) κυτάξετέ με, πόσον ήσυχος και άμέριμος βαδίζω. — Γαῦ, γαῦ, γαῦ! . . .

(Δοθμάλων) Άνάθεμά σε, αγριόσκυλε, που μου ρίχτηκες με τόση λύσσα, ώστε μου διέκοφες την διδασκαλία μου, την φιλοσοφία μου, με έκαμες να καταπατήσω μαζί με τας αρχάς μου παν τό προστυχόν εις τους πόδας μου και να τό βάλω 'ς τα τέσσερα, δια να κατορθώσω να φθάσω με τα δύο μου πόδια άδάγκωτα 'στο σπῆτι μου.

Α. ΓΡ. Κ.

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Κλύ κλύ κλύ τα κρύσταλλά σου, άργυρό μου ρυάκι. Για σιωπήσε και στάσου να δέ 'πώ λιγάκι.

Πόθεν, πόθεν άρχινάει τ' άστατό σου βῆμα; Πόθεν έρχεται, που πάει τό γοργό σου κύμα;

'Ακου να σ'τό 'πώ, παιδάκι πόθεν εκατέβη, που θε να ταφή τό ρυάκι, που θα ξαναναίβη.

'Εκατέβ' από τα νέφη, τρέχει 'στά πελάγη Κι' απ' εκεί παλ' επιστρέφει και 'ς τα νέφη πάγει.

Κι' όπως τό καθαρίο ρεύμα, με τον ίδιον τρόπον έρχεται και πάει τό πνεῦμα των καλών ανθρώπων.

'Απ' τον Πλάστη κατεβαίνει 'ς της ζωής την ζώνη 'Απ' τους τάφους ανεβαίνει, πάει 'ς τον Πλάστη πάλι.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεκδότου συλλογής]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Άγαπητοί μου,

Δεν ειξεύρω αληθώς με ποίαν φράσιν, με τί τρόπον πρέπει να σας αναγγείλω τον θάνατον του Χαριλάου Τρικούπη. Τοιούτοι άνδρες αποθνήσκουν ποτέ; Είμπορει κανείς να είπη ότι απέθανεν ό Χαριλάος Τρικούπης; Μήπως τό όνομά του δεν θα ζήση άθάνατον εις την χορείαν των ένδόξων άνδρων της νέας, της αναγεννηθείσης Ελλάδος; Μήπως τό έργον του — έργον προόδου και πολιτισμού, — δεν θα μείνη αιώνιον και αλησμόνητον; Πώς λοιπόν να σας είπω ότι απέθανεν ό Χαριλάος Τρικούπης, όπως θα σας έλεγα ότι απέθανεν ό τάδε άσημος άνθρωπίσκος, ό όποϊός κανέν ήχνος δεν άφηκε διαδόσεως, του όποϊου ό άδοξος τάφος θα καλύψη, θα εξαλείψη δια πάντος και τό όνομα και την μνήμην;

Πόσον εύτυχής είνε αυτοί οί άνθρωποι, οί όποιοι δια της μεγαλοφυίας των νικῶσι και αυτόν τον θάνατον! Πόσον τους μακαρίζω, διότι άνέρχονται εις σφαίραν τόση ύψηλήν, διότι διαφέρουν τόση πολύ από τους κοινούς ανθρώπους, ώστε να φαίνωνται σχεδόν υπεράνθρωποι — να μη αποθνήσκωσιν, ούτε άφ' ου αποθάνωσι. Πόσον τους μακαρίζω! . . . Άλλά τόυτο βέβαια δεν είνε ίδιον του καθενός· οί μεγάλοι άνδρες είνε σπάνιοι, πολύ σπάνιοι. Ούτε εύκολα γεννῶνται, ούτε εύκολα αναδεικνύονται. Εύτυχής και τρισευτυχής εκείνος, ό όποϊός προικισμένος υπό της φύσεως με μεγάλα προτερήματα, εργάζεται και κοπιάζει ώστε να τα χρησιμοποιήση, να τα δυναμώση, να αναδειχθῆ δι' αυτών μέγας, να επιβληθῆ και να ζήση, — να ζήση αιώνιως!

Τοιούτος ήτο ό Τρικούπης. Είχεν εκτακτον νοῦν, θαυμαστήν αντίληψιν, τεραστίαν μνήμην, σπανίαν κρίσιν. Άλλά τί θα ήσαν όλ' αυτά, άν δεν έφρόντιζεν, άν δεν ήθελε να τα καλλιέργηση; Η θηλησις και ή επιμονή είνε ίσως τα αξιοθαυμαστότερα προτερήματα του Τρικούπη. Ο παιδικός και νεανικός αυτοῦ βίος άρκεί να μας πείση περι τούτου. Μικρός, είχε κλίσιν πολλήν εις τα μαθηματικά, έκαμνε δε προόδους ανωτέρας της ηλικίας του. Οσάκις δεν κατώρθονε να λύση κανέν πρόβλημα, καταλαμβάνετο από τόσον πείσμα, ώστε, — καθώς διηγείτο ό διδάσκαλός του, — εκλαιγε και δεν ήσυχάζε πριν τό λύση. Ητο χαρακτηριστικόν του άνδρος τούτο· ό,τι επεχειρεί ήθελε να τό τελειώση, ήθελε να τό φέρη εις πέρας εύτυχής. Άφωσιούτο εις αυτό με όλην του την δύναμιν, με όλην του την ψυχήν· άλλην σκέψιν δεν είχε και δεν ήσυχάζεν άν δεν

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ήθελε τό κατορθώσει. Όταν έσπούδαζεν εις την Ευρώπην, δεν τον ειλκυαν ούτε αϊ αϊθούσαι, ούτε τα θεάματα, ούτε αϊ διασκεδάσεις της νεότητος. Ποτέ δεν έχανε τον καιρόν του εις τας Λέσχας ή εις τα καφενεϊα, όπως τόσοι συμφοιτηταί του. . . . Εκλείετο εις τας βιβλιοθήκας και έμελέτα, όλω έμελέτα, τας ώρας δε της αναπαύσεως διήρχετο συναναστροφόμενος ώφελίμως σοφούς και πολυπειρους άνδρας. Ούτω, μελετών πάντοτε και θησαυρίζων, απέκτησε τόσας γνώσεις, ώστε δικαίως έθεωρείτο ως ό πλέον πολυμαθής, μορφωμένος και έγκυκλωπαιδικός ανήρ των συγχρόνων Ελλήνων. Από όλα ήξευρεν, όλα ήθελε να τα ειξεύρη. Δια τούτο ανήλθε και τόσον ύψηλά, δια τούτο έδοξάσθη και τόσον πολύ. Πόϊος ειξεύρει μήπως και άλλοι δεν έγεννήθησαν έχοντες τον νοῦν του Τρικούπη; Άλλά βλέπετε ότι ό νοῦς δεν άρκεί, χρειάζεται θέλησις, χρειάζεται κόπος, χρειάζεται μελέτη! Έλαβα άφορμήν να σας τό είπω πολλάκις έως

τόρα· σās τό επαναλαμβάνω και σήμερα, ότε ή ήχώ του κόσμου όλου άντιλαλεί τό όνομα του Χαριλάου Τρικούπη. Θέλετε λαμπρότερον και περιφανέστερον παράδειγμα;

Και άλλος θάνατος κατ' αυτας επροκάλεσε πένης γενικόν και έχαρακτηρίσθη ως άπόλωτα. Ο Γεώργιος Βιζυηνός δεν ζῆ πλέον. . . . Από τό Φρενοκομείον έξήλθε τέλος πάντων νεκρός και θρηνούμενος ύφ' όλων όσους έτερψαν τα ποιήματά του, όσους έδίδαξαν τα έργα του, κατήλθεν εις τον τάφον, εις τό επιθυμητόν τέρμα των βασάνων του. Καθώς είπεν ό κ. Κουρτίδης, ό όποϊός εξεφώνησεν ώραϊον έπιτάφιον λόγον, ή κηδεία του Βιζυηνού — ή σεμνή και τόσον συγκινητική εκείνη κηδεία — ώμοιάζε μάλλον προς μνημόσυνον. Τῶντι, μήπως τον Βιζυηνόν δεν τον εκλαύσαμεν πρό πολλού ως νεκρόν; Μήπως ή αληθής αυτοῦ κηδεία, — ή σπαραξικάρδιος κηδεία του λογικού του, — δεν έγινε

όταν μετεκομίσθη εις τὸ Φρενοκομεῖον ; Δυστυχῆς ποιητῆς ! Τὸ φρικῶδες δράμα ἐτελεώσεν... Ἐνθυμεῖσθε ὅταν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐβδομάδων σὰς ἐγραφα διὰ νὰ σὰς συστήσω τὸν Φίλιον τῶν Ἑλληνικῶν παιδιῶν, τὴν συλλογὴν τῶν παιδικῶν ποιημάτων του, ἢ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῆ διὰ νάνακουφίσῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ποιητοῦ ; Φεῦ ! ὁ ποιητῆς ἀπέθανε, πρὶν ἀκόμη φανῆ τὸ βιβλίον, τὸ τελευτᾶτον τοῦ βιβλίου!.. Ἡ «Διάπλασις» δημοσιεύει σήμερον ἓν ποιήμα του· θὰ δημοσιεύῃ τοιαῦτα καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὅσον ὑπάρχουν ἀνέκδοτα... Ὅσακις θὰ ταναγιώσκετε, ὁσακις θὰ τα ἀπολαμβάνετε, συλλογιζέσθε τὸν μεγάλον ἀλλ' ἀτυχῆ ποιητὴν, ὁ ὁποῖος τὸσον τρυφερῶς σὰς ἠγάπησεν... Ἡ τραγικὴ τοῦ ἱστορία θὰ σὰς ἀποσπᾷ ἐκάστοτε ἐν δάκρυ. Τὰ δάκρυα αὐτά, τὰ πολυτιμότερα ἀδαμάντων, ἃς ρεύσουν εἰς μνημόσυνόν του· ὁ Γεώργιος Βιζυηνὸς δὲν ζῆ πλέον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 108]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΜΙΑ ΕΚΠΑΘΕΙΣ

— Σωσάννα, ξεῦρες ὅτι σήμερα εἶνε τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα ; εἶπεν ἡ Δέα ἓνα πρῶτ' εἰς μίαν γραιάν, ἢ ὅποια ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροῦ μετέβαινε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἔκαμνε τὰς βαρεῖας ἐργασίας; διὰ νάνακουφίσῃ ὀλίγον τὴν μικρὰν οἰκοκυράν.

— Ὅχι, κόρη μου, δὲν το ἤξευρα, εἶπεν ἡ γραιά· ἀλλὰ χαίρω πολὺ πού το μανθάνω καὶ ἔλπίζω ὅτι ὁ πατέρας σου θάξωθῆ νὰ ἰδῆ ἀκόμη πολλὰς τέτοιαις ἡμέραις, γιατί' ἔχει κάμποσον καιρὸ τῶρα, πού εἶνε πολὺ καλλίτερα. Ἀλλάξτε πολὺ, δὲν εἶνε πλέον ὁ ἴδιος ἄνθρωπος.

— Σήμερα τὸ πρῶτ' οὗ τοῦ εἶπα «χρόνια πολλά» ἔχαμογέλασε, εἶπεν ἡ Δέα, ἐνῶ δύο λακκίσκοι χαριτωμένοι ἐσηματίσθησαν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ταύτης εἰς τὰς ροδοχρόους της παρεῖας καὶ ἐφαιδρύνθη ἢ συνήθως μελαγχολικὴ της ὄψις. Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ γελᾷ ὁ καίμενος ὁ πατέρας! Naί, ἀλήθεια, τῶρα εἶνε πολὺ καλλίτερα καὶ ὄχι τόσον μελαγχολικός. Λοιπόν, Σωσάννα, θέλω σήμερα νὰ του κάμω ἓνα καλὸ γεῦμα καὶ πρέπει νὰ πᾶς εἰς τὴν ἀγοράν, νὰ πάρῃς κανένα ψάρι—τοῦ ἄρσει πολὺ τὸ ψάρι,— κανένα κωτοποῦλι, μπιζέλια, σαλάτα, τέλος πάντων ἓνα σωρὸ πράγματα. Na μὴν ξεχάσῃς νὰ πάρῃς καὶ φρούτα, γιατί' τὰγαπᾷ πολὺ νὰ διαλέξῃς ὀλίγα καλὰ καὶ πολὺ ὄριμα. Τῶρα,

Σωσάννα, εἵμεθα σχεδὸν πλούσιοι, ἐπει- τὰ σήμερα εἶνε τὰ γενέθλιά του.

— Καὶ τὸ κοράσιον, ἀπὸ τὴν χαρὰν τὴν ὅποιαν τῆς ἐπροξένει ἢ ἐκπλήξις, τὴν ὅποιαν ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ εἰς τὸν πατέρα της, ὠμίλει με ἐξαιρετικῆν, με ὅλους ἀσυνήθη ζωνρότητα.

— Πολὺ καλὰ, κυρία Δέα· θὰ κάμω ὅπως ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ γραιά Σωσάννα, εὐτυχῆς διὰ τὴν λάμψιν ἐκείνην τῆς εὐτυχίας, τὴν ὅποιαν ἐδλεπεν ἀνακακλωμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς κόρης.

— Κύταξε ὅμως νὰ μὴν πῆς τίποτε ἔστον πατέρα, Σωσάννα ! Ὁθλῶ νὰ τα ἰδῆ ἔξωφρα· θέλω νὰ του κάμω ἐκπλήξι. Ἐσὺ θὰ φροντίσῃς γιὰ τὰ φαγητά, ἐγὼ θὰ στρωσω τὸ τραπέζι. Ὁ Φίλιππος μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μου δώσῃ ἄνθη γιὰ νὰ το στολίω καὶ ἡ Κέλεια θὰ μου κάμῃ ἓνα ὄρατο γλύκισμα. Θὰ το φέρω, ὅταν θὰ γυρίσω. Τὸν πατέρα νὰ μὴν τον ἀνησυχῆς διόλου, Σωσάννα, γιατί' ἔχει πολὺ ἐργασία. Τῶρα κάμνει ἓνα μετᾶλλιον πού του παρήγγειλεν ὁ κύριος Ἐνσορτ, με τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ τοῦ ποῦ πέθανε. Ἐχει πολὺ εὐμορφο προσωπάκι, ὅπως φαίνεται ἐστὶ φωτογραφία πού μου ἔδωκεν ὁ κύριος Ἐνσορτ διὰ νὰ τὴν δώσω εἰς τὸν πατέρα νὰ κάμῃ τὸ μετᾶλλιον. Ἀμα τελειώσῃ θὰ τοῦ το πᾶγω καὶ θὰ μοῦ το πληρώσῃ πολὺ ἀκριβᾶ. Ὄστε, Σωσάννα, πρόσεχε νὰ περπατῆς, σιγαῦταιγὰ καὶ νὰ μὴ κάμῃς θόρυβον.

— Ἠσύχασε, κυρία Δέα, εἶπεν ἡ Σωσάννα, δὲν θὰ τον ἀνησυχῶ διόλου. Θὰ πᾶγω τῶρα ἐστὴν ἀγορὰ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐξοδεύσω ὅσα τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα χρήματα. Na ἰδῆς πού θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη !

— Ὁ καίμενος ὁ πατέρας ! Ἐχει τόσον καιρὸ νὰ ἐορτάσῃ τὰ γενέθλιά του ! .. Τρέχω τῶρα εἰς τὴν Βασιλικὴν Ὀδόν. Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ πανεράκι μου· θὰ φέρω τὰ ἄνθη καὶ τὸ γλύκισμα.

Εἰς διάστημα ὀλίγων ἐβδομάδων, μεγάλη καὶ εὐτυχῆς μεταβολὴ συνετέλεσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Βιλλερῆ. Διὰ τὸν πτωχὸν καλλιτέχνην τῶν κηρίων πλαγγόνων καὶ ἡ παραμικρὰ ἐπιτυχία εἶχεν ἀποτέλεσμα σημαντικόν. Ἐπὶ τέλος εὗρεν ἓνα ἄνθρωπον, ἰκανὸν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τέχνην του ! Ἐ, δὲν ἦτο τοῦτο ὀλίγον διὰ τὸν πάσχοντα καὶ ἀπογοητευμένον καλλιτέχνην ! Τῷ ἔφανη ὅτι τῷ ἐνεφύσησαν νέαν ζωὴν ἢ ἐλπίς ἐπανήλθεν εἰς τὰ στήθη του. Ἐδλεπεν ὅτι τοῦ λοιποῦ ἐργαζόμενος ἠδύνατο νὰ ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ καὶ τῆς μικρᾶς κόρης, τῆς τόσον ἀφωσιωμένης καὶ ὑπομονητικῆς, ἢ ὅποια τον ἠγάπα τόσον καὶ συγεμερίζετο ὅλας του τὰς θλίψεις καὶ στερησεις. Τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου,

τὰ ἀγαλμάτια καὶ τὰ συμπλέγματα, τὰ ὅποια εἶχον κατασκευάσῃ αἱ ἐπιδέξια χεῖρές του, ἐγκατέλειπον τὸ μελαγχολικὸν οἶκημα, ὅπου εἶδον τὸ φῶς καὶ ἐγκαθιδρύνοντο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου Ἐνσορτ, ὅπου ταχέως εὗρισκον θαυμαστάς καὶ ἀγοραστάς. Ἡ μικρὰ Δέα, ἢ ὅποια ὡς μεγάλη πλέον διεπρόρθηζε καὶ ἐκυβέρνηε τὰ τοῦ οἴκου, μετὰ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια τῶρα ἐκέρδιζαν, ἔκαμνε ὅ,τι ἐνόμιζε καλὸν ὑπὲρ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐζωΐας τοῦ πατρὸς της. Ἐκεῖνος ἀρ' ἐτέρου, εἰς τὸν ὅποιον ἢ ἐργασία ἐνέπνεεν ἰδέας ὑγιεινῆς, δὲν ἐπέμενε νὰγοράσῃ τὸν Γελῶντα Ἄνθρωπον καὶ οὐτε ὠμίλησε πλέον περὶ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰπορῶμεν ἂν ἡ Δέα, ἢ ὅποια πρὸ τινων ἀκόμη ἐβδομάδων, δὲν εἶχεν οὐτε ὅσα τὴν ἐχρειάζοντο, διὰ νὰγοράσῃ ὀλίγον ἄρτον, ἔβλεπε μετ' εὐχαριστήσεως τὴν δέσμην τῶν χαρτονομισμάτων, τὰ ὅποια ὀλονέν συσσωρεύοντο εἰς τὸ συρτάρι τοῦ πατρὸς της, ἐθεώρει δὲ αὐτὴν ἀρκετὰ πλουσίαν, ὡστε νὰ ἐορτάσῃ τὰ γενέθλιά του διὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου γεύματος.

Ἡ ἐορτὴ ἐκείνη θὰ τοῖς ὑπενθύμισε τὰς ἡμέρας τῆς παλαιᾶς εὐτυχίας. Διότι ὅταν, πρὸ τινων ἐτῶν, ὁ καλλιτέχνης ἦλθεν ἐκ Γαλλίας, εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα. Ἡγόρασε τότε τὸν οἶκισκον τῆς ὁδοῦ Βιλλερῆ καὶ τον ἐπέπλωσεν ὄχι βέλτιστα πολυτελεῶς, ἀλλ' ἀνέτως, διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτὸν μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἢ ὅποια εἶχε τόσα ἀλησμόνητα προτερήματα. Ἦτο ἀγαθὴ, γλυκεῖα, χαρίεσσα, οἰκονόμος, ἐργατικὴ. Παιδαγωγὸς ἄλλοτε παρὰ τινι πλουσίᾳ οἰκογενείᾳ, εἶχε συνειθίσῃ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίῃ, ἐβοήθει δὲ εἰς τὰς δαπάνας τὸν σύζυγον της, δίδουσα μαθήματα κλειδοκυμβάλου εἰς τὰ πλούσια κοράσια τῆς συνοικίας. Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμον χαρακτῆρα, καταληφθεὶς ἤδη ἀπὸ τὴν παράδοξον ἐκείνην λατρείαν πρὸς τὰ ποιήματα τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ, κατεγίνετο νάναπαριστᾶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς σκηνάς, ὅτε μὴν διὰ τοῦ χρωστῆρος, ὅτε δὲ διὰ τοῦ κηροῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπόλει καμμίαν τῶν πλαγγόνων αὐτῶν ἢ τῶν εἰκόνων, τοῦ ἔιδον καμμίαν παραγγελίαν καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἠσύχως.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸν αἶθριον ἐκείνον οὐρανόν, ἔπεσεν ἐξαίφνης κεραυνός... Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου ἀπέθανε καὶ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ζωῆς ἀπετέθη ἐνωρίς πολὺ ἐπὶ τῶν μικρῶν ὀμων τῆς Δέας, ἢ ὅποια νὰ μὴν τὸ ἐφερε μετὰ θάρρους καὶ γενναιότητος, ἀλλ' εἶχε πολὺ εὐθραστον ὄργανισμὸν, ὡστε νὰνθῆξῃ μέχρι τέλος.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καλὰ μου παιδιὰ,

Ἡ Διάπλασις σὰς εἶνε σήμερον ὀλίγον ἀδιάθετη. Ἐχει δυνατόν πνοκέφαλον, καὶ ἂν ἤξυρατε ἀπὸ τί ; Ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν παιδιῶν που κάμνουνα «Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.» Τὸ γραφεῖον μας, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσαν. Ἡ μικρὰ πλατεῖα τῆς Ἐκκλησίας εἶνε τὸ κέντρον τῆς συναθροίσεως ὄλων τῶν παιδιῶν τῆς γειτονίας. Ἐδῶ παίζουν συνήθως τὰ διάφορα παιγνιδία τῶν. Ἄλλ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας γίνεται ἓνα κακὸν τρομερὸν. Τὰ παιδιὰ τρέχουν, πηδοῦν, ρίπτουν λιθάρι, παλεύουν... Γυμνάζονται, βλέπετε, διὰ τοὺς μέλλοντας Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἄλλὰ τί βοή εἶνε ἐκείνη, τί φωνές, τί κακὸ. Πού νὰ βρεσάξῃ ἢ καίμενη ἢ κυρία μου ! Ἐπὶ τέλος τὴν ἐπίσσε τὸ κεφάλι της.

Ἄλλὰ ἡ Διάπλασις ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδιὰ, ὅλα τὰ παιδιὰ, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πτωχὰ παιδιὰ που κρίζουν ἐτοὺς δρόμους. «Ἄς παίξουν τὰ καίμενα, μὴ ἔλεγε, ἃς γυμνασθοῦν... Δὲν παραπονοῦμαι. Μόνον πού δὲν εἰμπορῶ νὰ γράψω τῶρα, καθὼς μοῦ πονεῖ ἔτσι τὸ κεφάλι. Δὲν κάμνεμις μίαν ἐπιστολήν ἐσὺ, Μάρθα, νὰ προτείνῃς τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν Δευτέραν μου Κυριακὴν ;»

Ἐδίστασα ὀλίγον νὰ δεχθῶ τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν πρότασιν. Ἐγὼ νὰ γράψω σὲ σὰς ! ἐγὼ ἢ γρη῏ά Μάρθα, πού δὲν εἰξεύρω τί θὰ πῇ πνεῦμα, πού δὲν ἐνοῶ τὰ λογοπαίγνια, πού ἀγαπῶ τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ μετρημένα λόγια ;... Ἄλλὰ μοῦ ἔδωσε τόσον θάρρος ἢ καλὴ μου Διάπλασις ! «Ἐννοια σου, μοῦ εἶπε, τὰ παιδιὰ σε ἀγαποῦν καὶ θὰ σε διαβάσουν με πολλήν των εὐχαρίστησιν. Ποῖος τὸ εἰξεύρει μάλιστα ἂν δὲν σε βάλω καμμίαν φορὰν νὰ κάμῃς καὶ τὴν κρίσιν ! Ἐπειτα τί νομίζεις ; Καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἀγαποῦν τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ μετρημένα γεροντικὰ λόγια ;»

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΙ ΡΙΖΑΙ

Μίαν ὄραιαν θερινὴν ἡμέραν, τὰ φύλλα ὑψηλῆς καὶ εὐθαλοῦς θρυός, διαχύνοντα τὴν πυκνήν των σκιάν, ἐκαυχῶντο εἰς τοὺς γλυκεῖς ζεφερούς :

«Ἡμεῖς εἵμεθα ὁ μόνος στολισμὸς τῆς πεδιάδος, ἔλεγον. Ὁ κορμὸς αὐτός, ὁ ἄχρηστος, εἰς ἡμᾶς ὀφείλει τὴν μεγαλοπρέπειάν του, τὴν χάριν του, τὸ κάλλος του. Τί θὰ ἦτο χωρὶς ἡμᾶς ; Εἰμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε ὅτι δὲν καυχώμεθα δικαίως ; Ἡμεῖς σχηματίζομεν τὴν σκιάν τὴν φιλόξενον, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἔρχεται νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὁ ὁδοιπόρος, καὶ νὰ κοιμηθῆ. Ἐδῶ, μόλις μυρίσῃ ἢ ἀνοιξίς, ἔρχονται οἱ βοσκοὶ καὶ ἡ βοσκοπούλις νὰ στήσουν χοροὺς με τραγοῦδια. Ἐδῶ τὸ πρῶτ' αἰετὸν τῆς ἐσπέρας ψάλλει ἢ ἀηδῶν. Καὶ σὲς ἀκόμη, πιστοὶ ζέφυροι, ἂν δι' ὀλίγας ἡμέρας ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὰ φύλλα, τὰ ὅποια τόσον ἀγαπᾶτε, πάλιν ἐπιστρέφετε διὰ νὰ παίξετε μαζί των.»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

Λοιπόν το ἀπεφάσισα. Σὰς γράφω, διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐκ μέρους τῆς Διαπλάσεως. Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται :

Ἡ Διάπλασις ἤθελε καμμίαν φορὰν νὰ σὰς κάμῃ ἓνα τραπέζι καὶ νὰ σὰς προσκλήσῃ ὄλους, μὰ ὄλους. Τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν εἶνε τόσῳ εὐκόλον, δι' αὐτὸ, βλέπετε, εἶνε ἀκόμη ὑπὸ ἐκείψιν. Ἄλλὰ ἔως ὅτου πραγματοποιηθῆ αὐτὸ τὸ ὄραϊον ὄνειρον, ἢ Διάπλασις ; ἤθελε νὰ μάθῃ ποῖα φαγητὰ προτιμάτε. Λοιπόν σὰς ἐρωτᾷ : Ἄν τὸ τραπέζι αὐτὸ, πού σκοπεῖ νὰ σὰς κάμῃ, ἐπρόκειτο νὰποτελῆται ἀπὸ τρία πιάτα, τί φαγητὰ ἠθέλατε ἐκλεῖξει σὲς, καὶ εἰ δυνατόν πῶς τα κατασκευάζουν ;

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρώτησις· θὰ ὑποδείξετε τρία φαγητὰ τοῦ γούστου σὰς καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς των, ἂν τον ξεῦρετε. Ἐχετε καιρὸν νὰπαντήσῃτε μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Ἡ Δευτέρα Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῆ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰουλίου. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐτοιμασθῆτε, καλὰ μου παιδιὰ ! ὄλοι καὶ ὄλαι θέλομεν νὰπαντήσῃτε, ὄλοι καὶ ὄλαι. Ἄλλὰ μὴ λησμονήτε ὅτι ἢ ἀπάντησις σὰς πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς ξεχωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρῃ ἐπάνω τὰς λέξεις «Διὰ τὴν Δευτέραν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.» Οἱ λοιποὶ ὄροι τοῦ Δικωνισμοῦ εἶνε οἱ ἴδιοι καὶ τοὺς ξεῦρετε.

Αὐτὰ μοῦ παρήγγειλε νὰ σὰς γράψω ἢ Διάπλασις. Χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν καὶ ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς του, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Πίσσαν, τὴν χαϊδευμένην μας· ὄλοι εἶνε κατενθουσιασμένοι πού τοὺς ἐνθυμεῖσθε καὶ τοὺς στέλλετε χαιρετίσματα.

Σὰς γλυκοφιλῶ

Η ΜΑΡΘΑ

Η ΕΣΠΕΡΑ

Ἐν τῇ δύσει του ἢ Ἠλιος ὅταν γέρονη ἀφίνοντας τὸ ὑστερὸ φίλι, ἢ φύσις νέα χάρι τότε πέρνει κ' ἐνδύνεται μ' ἀλλοιώτικη στολή.

Με χρώματα ροδόχρουσα προβάλλουν τὰ σύννεφα, οἱ κάμποι, τὰ βουνά, καὶ τὰ πουλιὰ με τὴ λαλιὰ τους ψάλλουν

ὀλόγλυκα τραγοῦδια ζωντανά.

Ἐστὴ στάνη τους τὰ πρόβατα γυρίζουν, βελάσματα γροικᾶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ ἄγρια μανδρόσκυλα γαυγίζουν, γυρνοῦν ἀπ' τὴ δουλειὰ οἱ χωρικοὶ.

Καὶ λίγο-λίγο θβάνει τὸ σκοτάδι κ' ἀπλώνεται παντοῦ ἢ σιγαλιὰ, καὶ τῶν πουλιῶν ὀσωπαίνει τὸ κοπάδι καὶ ὀβύνετ' ἢ ὄραία τους λαλιὰ.

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Όσοι ανεγνώσατε τον εν σελίδι 119 μύθον «Τὰ φύλλα και αι ρίζαι», θα παρετήρησατε ότι δεν έχει επιμύθιον. Τι έννοια άρα γε δι' αυτού του μύθου ο Κλε- λώφ; Απαντήσατέ μας επί. Θα δημοσι- εύσωμεν το καλλίτερον επιμύθιον από όσα θα μας σταλούν, με το όνομα ή με το ψευ- δώνυμον του στέλλοντος. Καλλίτερον επιμύ- θιον έννοούμεν εκείνο, το όποιον θα έμβο- θύνη περισσότερο εν τήν έννοιαν του μύθου. Μεταξύ δε δύο ή περισσότερων όμοιον επι- μυθίων,θα προτιμηθή το καλλίτερον διατυπω- μένον. Δεχόμεθα λοιπόν απαντήσεις μέχρι της 15 Μαΐου και... περιμένομεν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος. Λοιπόν, Θεωράκη, αν ο πατέρας σου που εινε παντοπόλης, έχη 100 αυγά και τα 20 εινε χαλασμένα, τι χάνει;

Ό Μαθητής. — Δεν χάνει τίποτε, γιατί θα τα πωλήση και τα χαλασμένα εις το Ξενοδο- χείον να τα κάμουν όμελέττα.

Διά να ιδη μίαν μεγάλην κηδείαν, ένας μικρός λούστρος αναρριχάται εις ένα φανόν της οδού Σααδίου.

Ό άστυφύλαξ τον βλέπει και του φωνάζει: — Δεν εντρέπεται! Κάτω απ' εκεί γρήγορα! Κάτω!

Και ο μικρός λούστρος με το ευγενέστερον μειδιαιμα:

— Έννοια σας, κύριε άστυφύλακα, μην ανησυχήτε, δεν πέφτω!.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άκουσε λοιπόν τι μου άπαντά ο Χαλασμός Κόσμου, Πανελλήνιε Ζεύ: «Τό όνομά μου εινε Χαλασμός, τό έπωνύμιόν μου Κόσμου. Άρα τό όνοματεπώνυμόν μου Χαλασμός Κό- σμου. Σου επιτρέπω ευχαρίστως να το ειπής εις τον Πανελλήνιον Δία. Άν ένόμισαι ότι πρό- κειται περι ψευδώνυμου, ήπατήθη. Όχι, όχι, είμαι έγω, ο Χαλασμός Κόσμου αν δεν το πι- στεύη, άς έλθη εις τό Σχολείόν μου να ιδη πού είμαι γραμμένος εις τον κατάλογον. Έπί τέλους άς έρωτήση και τον Διανόμενα της Διαπλάσεως.» Και έγω, Πανελλήνιε Ζεύ, δεν το έφευρα ότι ο Χαλασμός Κόσμου εινε αληθινόν όνομα. Τι περίεργον πράγμα!

Άργότερα νάλλάτης ψευδώνυμον, Όμπεριάς δηλαδή άφ' ου τελείωση ο τρέχων διαγωνισμός των Πνευματικών Άσκήσεων. Το αυτό θα ειπω και εις όλους τους μικρούς μου φίλους, όσοι επρόκειαν άλλαγήν ψευδωνύμου, διότι ή τοιαύτη άλλαγή τώρα θα μου ξερε δυσκολίαν. Λοιπόν, αγαπητή Όμπεριάς, καλήν επιτυχίαν εις τάς εξετάσεις. Μη λησμονήσης να μου αναγγείλης τό αποτέλεσμα.

Τα ψευδώνυμα των τεσσάρων μικροτέρων αδελφών σου, Χρυσάτε, άς εινε: Πελαργός. Προμηθεός, Φοίνιξ και Κνωπίγειος. — Ως προς τάς πνευματικάς άσκήσεις, πραγματικώς ειχον γίνη μερικά τυπογραφικά λάθη, μαστός άντι μεστός π. χ. και άλλα. Τοϋτο όμως δεν βλάπτει κανένα από τους διαγωνιζόμενους, διότι εις τήν εξέλεγειν των λύσεων λαμβάνεται υπ' όψιν το τυπογραφικόν λάθος, τό όποιον άλλως τε εινε δι' όλους.

Όχι, Φίλεργος Χελιδόν, ούτε προς στιγ- μήν μου επέρασε ή ιδέα ότι διαψεύδεις τό ψευ-

δώνυμόν σου. Άλλά με τους Όλυμπιακούς Άγώνας και ποίος δεν παρημέλησεν όλίγον τάς άσχορίας του και τά καθήκοντά του; Τώρα λοι- πόν έργασία δια νάνακληρωθή τό άπολεσέν. Η επιστολή σου, ή γεμάτη ένθουσιασμόν, πολύ με ευχαρίστησε. Τι καλά αν μου έγγραφες συχνό- τερα!

Πολύ εκτενές τό αιτηγιά σου, Αρχιναύαρχε Θεματοκλή, και δυστυχώς δεν θα δημοσιευθή. Άλλά μη νομίσης ότι θα τό ανεγίνωσκην ο Όλυμπιονίκης, τον όποιον ήθελες δι' αυτού να τιμήσης. Εινε άπλούς και αγράμματος χωρικός... Σου έστειλα τά φυλλάδια, τά όποια έχάθησαν εις τό Ταχυδρομείον.

Ριχμένη εις τήν έξοχουραν, Α. Κ. Ζαλοκώστα, έρχομαι του πρώτου εισελθέντος, εύρέθη ή έπι- στολή σου. Τίτος τήν έδωκες να τήν φέρη; Θαύ- μα εινε πως τήν ήρα κατά τύχην. Άλλά τό αντίτιμον του Παιδικού Θεάτρου δεν υπήρχε μέσα. Φρόντισε να μου το στείλεις, αν θέλεις να λάβης τό βιβλίον.

Δεν εινε ανάγκη να παραστήσης εις τό Σχο- λείον, Έδρημος Οικία, δια να γίνης συνδρομή- τρια του Παιδικού Θεάτρου. Το βιβλίον εινε διδακτικώτατον και διασκεδαστικώτατον και πρέπει να το διαβάσουν δια τά παιδιά. Να ήξευρες τι εύμορφα πράγματα πού έχει μέσα! Εις τό προσεχές φύλλον θα ιδής των πίνακα πε- ρεχομένων.

Μολονότι δεν σου έξήγησα τήν άδειαν, Εβαί- σθητος Καρδιά, ανέγνωσα τήν επιστολήν σου εις επήκοον του κ. Φαίδωνος, ο όποιος πολύ πολύ ευχαριστήθη—φαντάζεσαι πλέον πόσον.—Τι κρί- μα να μη μου περιγράψης τό εργόχειρόν σου, δια να το γνωρίσω εις τήν αγοράν υπέρ του νοσοκομείου! Δεν σφιβάλλω ότι θα ήτο ώραίο- τατον. Να μου φιλήσης τήν αδελφήν σου.

Και από τήν ιδίκήν σου επιστολήν, Χρυσή Άμμουδιά (άργότερα αλλάεις ψευδώνυμον) ανέγνωσα τήν σχετικήν περιχοπήν εις τον κ. Φαίδωνα. Μου παρηγγείλε να σε συγχαρώ δια τάς ιδέας σου και να σ' ευχαριστήσω δια τάς γλυκέας σου λέξεις. Έν γένει τό γράμμα σου έξυπνότατον και ήθελα να μου γράψης συχνό- τερα.

Εύχομαι και έγω να σ' εύνοση ή τύχη τό προσεχές έτος, φίλε Έκτωρ Δεσφίλα. Και να ιδής πού τότε θα προσφέρω ακόμη καλλίτερα δώρα. Δσπάζομαι τήν Ουρανίαν και τήν Πολυ- ένειν. Διαιτι δεν μου έγγραφαν αυτήν τήν φοράν; Μού επροξένησε τόσην χαράν και ευχαρίστη- ή επιστολή σου, Σμυρναίε Άθλητά, ώστε ηυ- χήθην να ελάβαινα καθ' ήμέραν από μίαν τοι- αύτην. Εινε δικαίωμα σου να λάβης μέρος εις τους Διαγωνισμούς μου άντι του αδελφού σου. Το φυλλάδιον πού μου έξήγητες σου τό έστειλα. Τώρα περιμένα να εκπληρώσης τήν υπόσχεσιν τήν όποιαν μου δίδεις...

Αγαπητή μου Δέα, τό παιδικόν πνεύμα πού μου έστειλες τό έχω δημοσιεύσει άλλοτε. Στείλέ μου τίποτε νεώτερον. Τι ώραία εις τό Ταχί, έ;

Τό Ήσυχον Αεράκι με παρακαλεί να διαδι- βάσω τά συγχαρητήριά του εις τήν Άττικήν Νύκτα α ενεκα της μεγάλης ευγενείας της.— Ό Αετός των Όρέων έχει μίαν γάταν όνομα- ζομένην Ψίγαν, ή οποία ασπάζεται τήν Πίσσαν μου.— Δσπάζομαι τον φίλον μου Θεασύβουλον Ζωϊόπουλον και τον περιμένο εις τάς διακοπές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Μαΐου 1896.

Τέλος του 4ου Διαγωνισμού.

Λήγει εις τό προσεχές φύλλον ο 4ος Δια- γωνισμός των λύσεων και θα προκηρυχθή νέος εις τό μελλόμενον φύλλον.

201. Λεξιγράφος.

Τό σύνολόν μου έστειψε θεόν προς σίρνωειαν. Τά δύο τελευταία μου σκορπίζον ευώδιαν.

202 Λεξιγράφος. Τήν ζωήν μου εις τά όρη κ' εις τά δάση τήν και άλλομονον 'ς εστίνα αν εμπρός μου σε εύρω Μή νομίσης πως γλυτώνεις αν εις δύο με χωρίσης μένω πάλινδρον ήμην πλην και κάτω άλλω βρίσκεις Βρίσκεις άνθος πού σε εύφραίνει και φυτρώνει 'ς τούς άγρούς 'ς τά λιβάδια, 'ς τούς λειμώνας και 'ς τούς κήπους σου αυτούς.

203 Αίνεγμα Τέλος κ' αρχή μ' αποτελούν άναποδα βαλμένα. Γεννώμαι από τά πτηνά κ' εκείνα από μένα.

204—206. Περιφράσεις. Ποία εινε τά δια των κάτωθε περιφράσεων δηλούμενα κύρια όνόματα; 1. Η πόλις του Θεού. 2. Ό πατήρ της Ιατρικής. 3. Ό υίος του Ουρανού.

207. Λογοπαίγνιον. Κατά τι όμοιάζον οι τρελλοί με τά καλά βιβλία;

208—209 Κεκρυμμένα όνόματα νήσων 1. Η πονηρία και τό ψεύδος εισί μισητά. 2. Καταδάσκει ο πατήρ, τά πάθη, τά όποια βλάπτουσι, και άγάπα τήν άρετήν, ήτις έξευγε- νίζει.

210—214. Μαγική πρόθεσις. Δι' άντικατάστασις ενός γράμματος εκάστη; των κάτωθε λέξεων δια μίαν πρόθεσιον, πάν- τοτε τής αύτης, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις:

άστήρ, όσα, νερά, Ρήνος, τρανή. 215 Έλλιποσύμφωνον. Ο-αυσοο-ροισαι-ααιο-ειση-η-εσο-υκαι-εεωω -α-αωη.

ΛΥΣΕΙΣ των πνευματικών άσκήσεων της 10, 17 και 24 Φεβρουαρίου 84. Έλαφος (Έλα, φως). — 85. Κόλαξ, κολέ. — 86. Διότι δεν σαρόνονται μόνο των. 87-90. 1, ο Όμηρος. 2, αι Άθήναι. 3, ή φιλοσοφία. 4, Δι χελιδόνες.

91. Η Α Ρ Α —92 Α Α Α Β Ε Λ Ε Ρ Ι Σ Ρ Ε Π Ω Ρ Η Μ Α Δ Λ Ω Σ Ι Ο Σ Σ Α Ν Ξ

93-94. 1, Ράχις. 2, Σιαγών — 95-97. Η άντικατάστασις γίνεται δια των γραμμάτων θ, η, αι [δε σχηματίζόμεναι λέξεις εινε: βήμα, Άρθλα, έρηθος.—98. ΑΘΗΝΑΙ (1, Διά. 2, ΘΗρα. 3, ΝΑΙΧ).

99. Άθηναις (Άθηνά, εις). — 100. Δόκτωρ, όκτώ —101. Ων, ών.—102. Ψαρά, άραψ. —103. Έχει 119 βαθμίδα. 104. ΓΕΛΩΝ —105. Η λέξις προ ο- κΩΝΟΣ ο δο φ ο ρ ο ς.—106. Δι- ΤΗΝΟΣ οτι δεν μάς το χαρίζουν.— ΚΙΣΣΑ 107. Όστις άπαξ συνη- ΑΡΤΟΣ θισαι να έγείρωται πρωτ' ου- το ς μόνον θα νοήση τι άτίκει ή ζωή.

108. Παναθήναια (Πάν, Άθήναι, α).—109. Πάρμα, άρμα.—110. Ρώμη.—111. Μόνον 20 δακτύλους, διότι και αι τρείς εινε εν και τό αυτό πρόσωπον —112—113. 1, Υς. 2, Όνος. 3, Αψ.—114—118. Τή προσθήκη του γράμμα- τος η σχηματίζονται αι λέξεις: γαριός, ώλένη, Κοραής, ήρεμος, άσημος.—119. ΒΕΡΝΗ (1, Βερίγγειος. 2, Επίταυρος. 3, Ρώμη. 4, Νια- γάρας. 5, Ήπειρος).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Επισημαίνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθώς παρασχόν εις τήν γάρον ήμιν όρητητάς, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ.8 Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και εινε προκληρωτάαι δι' εν έτος. Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 18.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ.0,18 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Άθήναις Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης

Έν Άθήναις τήν 27 Άπριλίου 1896

Έτος 1896.—Άριθ. 16

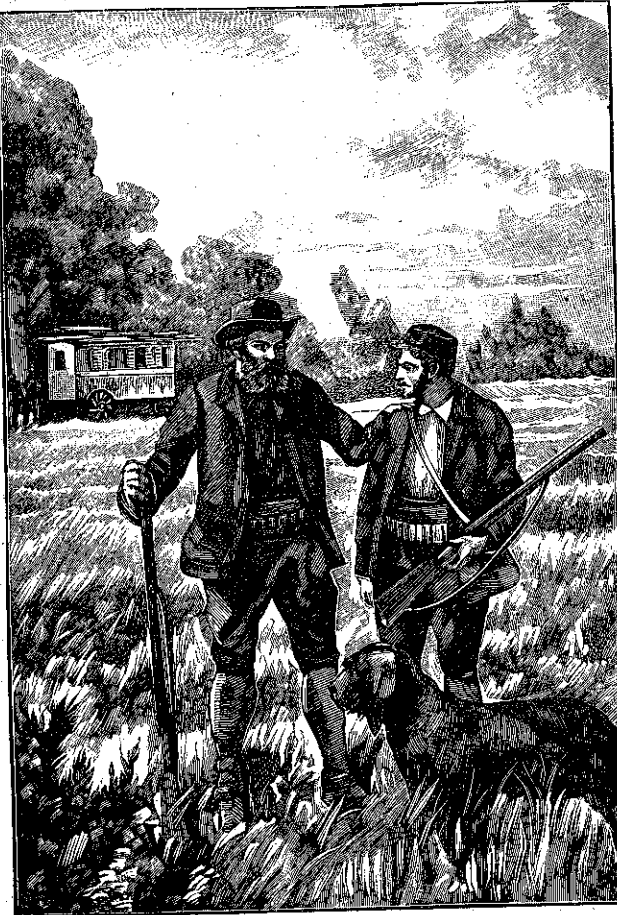
ΚΑΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια: ίδε σελ. 113)

Ό κύριος Σέργιος εις τό έξής άπε- τέλει μέρος της οικογενείας, όπως και ή νεαρά Καγέττη. Τω είχεν ήδη κάμη έν- τόπωσιν ο σοβαρός χαρακτήρ, τό πνεύμα, αι γνώσεις και ή προς ύψηλότερα τάσις του μεγαλητέρου υιού. Ό Άλέκος και ή Ναπολεαίνα τον κατέβελγον με τήν χάριν των και με τήν ζωηρότητά των. Ό χρηστός Μακρολέλεκας τον διεσκέ- πηλ και της Κορνητίας. Προφανώς ειχε να κάμη με ανθρώπους τ ή ς κ α ρ δ ι α ς. Ηδη προητοιμάζοντο συντόμως δια τήν προσεχή άνχώωρησιν. Επρόκειτο να μη παραμελήσουν τίποτε προς εξασθά- λισιν της επιτυχίας του μακρού εκείνου ταξιδιού, της πεντακοσιολεύγου πορείας από Σίτκας μέχρι Βερίγγειου πορθμού. — Το εύτύχημα εινε ότι δεν ταξει- δεύομεν χειμώνα, έλεγεν ο Κασκαμπέλ. — Εύτύχημα πραγματικώς! άπε- κρήθη ο κύριος Σέργιος. Εινε τόσον δρι- μείς οι χειμῶνες της Άλάσκας, προ- πάντων εκεί όπου συνορεύει με τάς πο- λικάς χώρας.

— Επειτα δεν θα ταξειδεύσωμεν με στραβά μάτια, προσέθεσεν ο Γιάννης. Ό κύριος Σέργιος εινε σοφός γεωγράφος. — Ω, άπεκρήθη ο κύριος Σέργιος, εις τόπους πού δεν γνωρίζεις, και ο σοφώ- τερος γεωγράφος δυσκολεύεται να εύρη τον δρόμον. Άλλά όπως τά εκατάφερον έως εδώ τόσον καλά ο φίλος μου Γιάν- νης με τούς χάρτας του, θα τα κατα- φέρη και πάρα πέρα. Θα τον βοηθήσω κ' έγω όσον εμπορώ. Έχω μάλιστα εν σχέδιον, περι του όποιου θα σας όμιλήσω άργότερα. — Αταξ ο κύριος Σέργιος ειχε εν σχέ- διον, δεν ήτο δυνατόν παρα να εινε λαμ- πρόν τω παρεχώρησαν λοιπόν όσον και- ρόν ήθελε δια να το ώριμάση και να το

θέση εις ενέργειαν. Επειδή δεν υπήρ- χεν έλλειψις χρημά- των, ο Κασκαμπέλ ά- νενέωσε τάς προμηθει- ας του, αγοράσας ά- λευρον, κριθήν, άρυζαν, καπνόν και προπάντων τέτον, του όποιου γίνε- ται μεγάλη κατανα- λωσις εις τήν Άλά- σκαν. Εκτός τούτων έπρομηθεύθη παστά κρέατα, χοιρομήρια, δίπυρα, ζάχαριν και βότκαν— ποτόν τό ο- ποιον πολύ αγαπούν οι Ρώσσοι. Μολονότι δε τά δάση θα τους παρεί- χον άφθόνως τήν καύ- σιμον ύλην, ήγόρασε και ένα τόνον άνθρά- κων της Βανκούβερ, μόνον ένα τόνον, διότι δεν ήτο φρόνιμον να φορτώσωμεν υπερμέτρως τήν Εύδρσομο Οί κι α ν.

Έν τω μεταξύ τό δεύτερον διαμέρισμα της άμάξης έχωρίσθη εις δύο και προσετέθη μία κλίνη δια τον κύ- ριον Σέργιον. Ηγόρασαν σκεπάσματα χον- δρα και γουναρικά, εξ εκείνων τά όποια μεταχειρίζονται οι Ινδοί τον χειμώνα. Δια τήν περίπτωσιν καθ' ήν θα έχρειά- ζοντο ναγόρασουν τίποτε καθ' όδόν, ο κ. Σέργιος έπρομηθεύθη διάφορα εύθηνα αντικειμενα, ύαλικά, μαχαιρία και φαλλί- δια, τά όποια συνήθως χρησιμεύουσιν άντι νομισματος εις τάς μετα των ίθα- γενών συναλλαγάς. Τέλος τό όπλοστά- σιον της Εύδρσομο Οί κι α ς έπλου- τίσθη με δύο τυφέκια και μίαν καραμ- βιναν, τά όποια ήγόρασεν ο κύριος Σέρ- γιος, δια να συνοδεύη τον Γιάννην εις τάς κυνηγετικάς του εκδρομάς, ως αγα- πών άλλως τε μετα πάθους τό κυνήγιον. Εκτός τούτου τά όπλα ήσαν αναγ-

«Θάρος, παιδί μου, και έγω είμαι εδώ». (Σελ. 123, στήλ. 6.)

κατα, διότι ή συμμορία Καρνώφ δεν ήτο άπίθανον να εύρίσκητο ακόμη εις εκείνα τά μέρη, έπρεπε δε να εινε εις θέσιν ναμυνοθωσι κατά ένδεχομένης επιθέσεως των ληστών και να τους υποδεχθώσιν όπως τοις ήξιζε.

— Με μιά σφαίρα 'στό στήθος, έλε- γεν ο Κασκαμπέλ.

— Εκτός αν τύχη 'στό κεφάλι, προσ- έβητεν ο Μακρολέλεκας.

Αι προετοιμασίαι αύται έπερατώθη- σαν μόλις τήν προτελευταίαν εβδομάδα του Ιουνίου και ή αναχώρησις ώρίσθη δια τήν 26 του ίδιου. Αφ' ουδεν ήδύ- ναντο να διέλθουν τον Βερίγγειον, πριν ούτος ήθελε παγώσει, ειχον καιρόν να υπάγουν εκεί με τήν ήσυχίαν των. Ε-